

Jeg vil derfor godt opfordre til, at man stemmer for SF's og Enhedslistens dagsordensforslag. Det er en lille ændring, vi lægger op til dér, nemlig at man går ned fra 7 år til 5 år, og så i øvrigt slækker på de meget, meget skrappe principper, som der er for at opnå dansk statsborgerskab.

Når man hører, hvad Venstre, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiet lægger op til, får man kuldegysninger. Det er ikke en gave at få dansk statsborgerskab. Det er en ret, man har, når man opfylder nogle kriterier, og de kriterier er efter SF's opfattelse alt, alt for skrappe, og når hr. Poul Nødgaard begynder at tale om nådegaver, er det pinligt.

Elisabeth Arnold (RV):

Når man ser titlen på denne forespørgsel og ser forslagsstillernes navne og partitilhørsforhold, spørger man sig selv, hvad Dansk Folkeparti vil med denne forespørgsel. Vil det have, at der er færre udlændinge, der får dansk indfødsret, eller vil det have, at de, der får dansk indfødsret, for fremtiden er bedre end dem, der får det nu? Eller vil det have begge dele på én gang? Eller er målet i virkeligheden et helt fjerde, nemlig at få udfordret partiet Venstre, sådan at man får Venstre frem af busken og deres ord uden for denne sal kan blive sat i relief af det, de siger herinde?

Efter at have lyttet til debatten i dag må jeg konstatere, at det er det sidste, der har været formålet, og det er et helt legitimt formål. Det er i orden at få en debat fra Folketingets talerstol, og jeg synes, det har været pinligt at se den måde, Venstre har håndteret debatten på; det har ikke kunnet stå for fristelsen til at spille på begge heste og til på den ene side at sige, at det er fuldstændig enigt med Dansk Folkeparti, men på den anden side ikke helt enigt alligevel. Det har vi andre haft fornøjelse af at lytte til, og jeg er sikker på, at det har landets befolkning også lært meget af.

Som det er sagt flere gange, er der i de senere år indført adskillige skærpede krav på flere felter, f.eks. karenstid efter udstået straf for en lovovertrædelse. Der har også været andre ting, der er blevet strammet. Men resultaterne vil næppe kunne ses eller måles, for langt de fleste ansøgere er pletfri. Langt de fleste ansøgere er ganske almindelige borgere, der ved skæbnens tilsnigelse er endt i Danmark enten gennem ægteskab, gennem flugt fra et andet land eller gennem almindelig indvandring for mange år

siden. Der er stadig flere, der søger dansk statsborgerskab, for der er f.eks. stadig flere danskere, der gifter sig med udlændinge. Vi lever i en verden, der bliver mere og mere præget af internationalisering, og derfor vil vi også se flere udlændinge, der kommer til Danmark, bor i Danmark, lever i Danmark, og som naturligvis efter en vis årrække ønsker at blive danske statsborgere.

Om Det Radikale Venstres principielle holdning til de betingelser, der skal stilles for at få statsborgerskab, vil jeg blot sige ganske kort, for at der ikke skal være nogen tvivl, at det ikke skal være så pæret at blive dansk statsborger, at man bare skal udfylde et ansøgningskema, og så er den klar. Der skal stilles nogle krav, men det skal også være muligt at opfylde kravene. At stille krav, der ikke kan opfyldes, f.eks. om perfekt beherskelse af det danske sprog, hvilket heller ikke alle, der er født i Danmark, kan, synes jeg ville være fuldstændig urimeligt, men en yderligere formalisering af sprogkravene eller en diskussion om at aflægge en eller anden prøve i, hvordan det danske samfund er indrettet, har vi overhovedet ikke noget imod at diskutere.

Men det skal være opfyldelige krav, og så skal det være rimelige krav, det vil sige, at der skal plads plads for, at ikke alle mennesker er engle; det er alle danskere sandelig heller ikke, men vi fratager dem jo ikke deres deres danske statsborgerskab af den grund, selv om jeg har hørt repræsentanter for Venstre sige, at det burde man sandelig også gøre.

Vi ønsker ikke nogen kvoter. Vi ønsker ikke, at vi sætter en fast grænse for, hvor mange der hvert år må tildeles dansk statsborgerskab.

Disse enkle principper vil vi gerne opretholde fra radikal side, og derfor kan vi naturligvis ikke stemme for det af Dansk Folkeparti fremsatte dagsordensforslag.

For en ordens skyld skal jeg sige, at jeg har lovet på Centrum-Demokraternes vegne at udtrykke den samme holdning til dagsordensforslagene. Til dem, der har undret sig over, at jeg skulle tale både på Det Radikale Venstres og Centrum-Demokraternes vegne, vil jeg blot sige, at der ingen forskel er på Det Radikale Venstres og Centrum-Demokraternes politik, hvad angår opnåelse af dansk statsborgerskab.

Den beskrivelse, hr. Arne Melchior gav af bevægelsen Én Verden, synes jeg var smuk. Det var en bevægelse, som fik meget fart efter Anden Verdenskrig, hvor man havde oplevet